

Hasan a Slunce aneb Zbylý příběh pro děti o chvástavém štěněti

Poznámka: Tato povídka navazuje na cyklus příběhů vyprávěných chlubitvým štěnětem Hasanem ve Fryntově knize Nová knížka pro děti o chvástavém štěněti (1964). Štěňata Hasana sice nakonec vytrestala, ale nevěděli jsme, že se o vytrestání už předtím pokusila. To když básnil o Sluníčku!

Bylo vám jednou osm štěňat. Žila si v bedně v koutě a každé něco zmožlo a všecka dohromady uměla abecedu. Ač jen kus. Byli to totiž Argus, Baryk, Cita, Dalík, Esta, Flok a Golda a k nim i - černobíle strakatý – Hasan. S tím Hasánkem ale bylo trápení!

Jak to? Jednou byl na návštěvě u tetičky - v sousedním městě - a od té doby se ukrutně chvástal. Například prý umí chodit po provaze jako artista, že umí čarovat a potřetí prý vyhrál nad kluky tolik kuliček, až se staly Kuličkovým mořem. Ještě jindy zbaštil prý velrybí kost delší než sloup elektrického vedení. Zkrátka a dobře si Hasan vymýšlel historky a nutno uznat, že to uměl znamenitě. Také se štěňatům ty jeho povídačky zamlouvaly - a jen je mrzelo, že se Hasan stále tak mocně vytahuje.

Maminku měla štěňátka zrovna ve městě, ta se vrátí teprve k večeru. V uších osamělcům ještě znělo, co kladla na srdce Hasánkovi: „A ty můžeš ostatním něco hezkého vyprávět, jen se, prosím, příliš nechvástej; to dělají jenom hloupí kluci, na chytré štěně se to nesluší.“

Hasan se tehdy příkrčil a sklopil uši, ani nedutal. Jenže jen maminka zavřela dveře, začal se ošívát a honem, honem, už měl chuť něco vypravovat - a trochu se pochvástat. Štěňata sice již byla smluvena, že mu dají na pamětnou, ale zatím zůstala jako pěny. Naslouchala.

„Když jsem byl u tetičky,“ začal Hasánek, „tak jsem směl chodit po celém městě, ne jako tady. Jednou jsem tak narazil na ohradu, kde se shromáždilo tři sta psů. Byl nad ní nápis a hned jsem ho přečetl: bude soutěž ve vytí. A tak jsem se taky přihlásil. Sotva zašlo slunce a vyšel měsíc, zvedl první ze psů čumák a vyl. Byl to statný ohař, ale já vyl lépe. Jako desátý. A nejlépe. Vyhrál jsem. Převálcoval dospělé. Odměnou byla cesta na Měsíc. V psí raketě. Vůbec jsem se nebál a rovnou zalezl na pohovku uvnitř; odpálili mě. Letěl jsem rychleji než zvuk a světlo dohromady a bohužel Měsíc minul. Špička rakety nyní, koukám, mířila do Slunce. A tak jsem tam spadl.“

Hned mi chytil kožich, ale odrazil jsem se, co to šlo, a skočil. Skočil jsem vesmírem na okolo letící kometu, která byla úplně z ledu. Na té kometě byl navíc volant, ony ho mají vsecky. I chytím ho, a jak mě to páliło, ještě pořád, ani jsem nedumal o následcích a otočil

kometu vztekla do Slunce. Uslyšet bylo sykot. Vznesla se oblaka páry a dosahovala k Plutu. Když jsem otevřel oči, z ohně Slunce nezbylo nic; jako že se Hasan jmenuju, uhasil jsem Slunce úplně.

„Ale Slunce oknem pořád vidíme,“ štěkla Cita. „To ho někdo opět rozsvítil?“

„Zapálil,“ řekl Hasan. „Čertíci.“

„Ale, ale,“ podivovala se štěňata. „A tys ty čerty viděl?“

„Abych je neviděl. Já viděl dokonce peklo. Najednou se ta kometa otevřela a koukám, uvnitř má žhavé jádro. Z toho jádra ke mně šplhali čertíci a byli to čertíci psi. Hořely jim tlamy a uviděl jsem v místě po Sluníčku černou díru, do které skákali. Plamennými jazyky podpalovali víc a víc její okraje a zničehonic chytilo neviditelné palivo. Velice to bouchlo, a když rána dozněla, Slunce zase zářilo. Ale přímo přede mnou stáli tři Lucipeři, samozřejmě psi, a proběhl soud. Kdo zhasí slunce, musí být vrácen na Zem. Ale neměli páru, že jsem to chtěl, a já taky mlčel jako ryba. Strčili mě do černé díry, které teď říkali díra červí, a proletěl jsem časem i prostorem a zase seděl na zelené louce u tetičky, vrtěl ocasem - a Sluníčko hrálo.

„Tak to byl hodně mírný trest, od těch čertíků,“ řekla Cita.

„To byl,“ třel si Hasan skromně packy. Nebo to jen vypadalo, že je skromností. Cita povídá: „Hasánku, a to je Peklíčko vážně tak hodné?“

„Jak na koho,“ řekl Hasan. „Vás by domů nevrátili. Uznejte ale, že vy jste ještě nikdy nebyli u tetičky; a když tam přece pojedete, nezmůžete se u ní asi na žádnou delší vycházku a sotva najdete onu psí ohradu, kde se soutěží o lety.“ Štěkl. „Na lety do kosmu musíte mít navíc povahu. Ho!“ Uvelebil se - a dělal, že usíná.

Vtom Cita řekla: „Slyšeli jste to taky?“ „Slyšeli,“ odpověděla psiska a zůstala jako pěny. Schválně. „Co se děje?“ zvedl Hasan čumák. Nastražil uši.

„Čertíci přicházejí pode dveřmi a slyšela jsem, že se ve svém úsudku zmýlili. Ty samozřejmě nepatříš sem do bedny, ale do Peklíčka uvnitř ledové komety, kde je pro tebe kotlík. Čertíci si to mezi sebou šuškejí.“ A Hasan skočil mezi ostatní štěňata, zamotal se tam a třásl se strachy. Koukal na dveře a necekl už ani. Cita řekla: „Ale jestli odejdou, budeš nám ještě něco vyprávět. Nebo ne?“

„Budu,“ pípl Hasan. „A pochvástáš se přitom?“ optal se Argus. A Hasan vrtěl hlavou; ale já myslím, že mu tahle první lekce ještě nestačila. Už se vzpamatovává. Bude zase za bijce. V duchu nejlepší.